

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Tamar Cohen
THE BROKEN

Copyright © Tamar Cohen 2014

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01774-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NEKA ✓ DRUGA ZENA

T A M A R K O E N

Preveo Vladan Stojanović

Beograd, 2016.

Za Kolina, s ljubavlju i zahvalnošću

ČETVOROGODIŠNJA LUSI

Šćućurena sam i manja od makovog zrna na svom posebnom mestu. Kolena su mi odmah ispod brade, tako da, kad isplazim jezik, mogu da liznem krastu na desnom kolenu, koju sam zaradila posle pada s ljuljaške na igralištu. Kraste pomažu da ozdravite. Ne smete da ih čapkate. Srce mi lupa kao bubanj u grudima. Grozno se osećam, kao kad hoću da idem u toalet u školici, a ne želim da to kažem, pa završim s toplom baricom ispod nogu, zajapurenim licem i smehom koji dopire sa svih strana. Neudobno mi je dok sedim na posebnom mestu. Noge me bole. Sad sam velika devojčica. Još malo, pa ću krenuti u veliku školu. Posebno mesto je pretesno, ali ne smem da se pomaknem. Moram da budem nepomična kao statua. Uspavani lavovi. U mom specijalnom mestu je mračno, plašim se, ali ne smem da šušnem. Moram da budem tiha kao mišić. Skvik, skvik, skvik.*

Ili će me mamica pronaći.

* *Sleeping lions/tigers* – dečja igra. Svi izuzev jednog ili dva igrača su *lavovi*. Leže na podu, zatvorenih očiju, kao da spavaju. Ostali (jedan ili dva) igrači su *lovci*. Muvaju se po prostoriji da bi ohrabрили lavove da se pokrenu. Lovci ne mogu da dotaknu lavove, ali mogu da im se približe, da im pričaju viceve itd. Igrač koji se pokrene mora da ustane i da se pridruži lovcima. (Prim. prev.)

„Napustiću je.“

Nije bilo odgovora. Džoš se poigravao mobilnim telefonom. Pokušavao je da isključi funkciju ispravki u tekstu koji je sastavljao za Hanu. Jedva da je slušao sagovornika. Revnosno je proveravao tekst pre slanja poruke otkako se vratio sa vikenda s roditeljima i slučajno obavestio majku da je homoseksualac, umesto da se vratio kući*. Iskreno je mrzeo tekstualne poruke. Nije poznavao nikog ko je poput njega vredno kucao čitave reči, umesto opšteprihvaćenih skraćenica. Što se apostrofa tiče, bolje je ne pokretati tu temu u njegovom prisustvu. „Učinilo mi se da si upravo rekao da ćeš ostaviti Sašu.“ Zakikotao se, ne skidajući prste s tastature, široke i nezgrapne kao kobasice.

„To sam rekao. Znaš, ne bi te ubilo ako bi mi poklonio malo pažnje.“ Bilo je nečeg tajnovitog u Denovom glasu, nekog prenemaganja sličnog polipu ispod površine razmetljivog i preterano oštrog esekskog naglaska.

Džoš je podigao glavu. „Šališ se, zar ne? Mora da se šališ.“

„Izgledam li kao neko ko se jebeno šali?“

Den zaista nije izgledao kao neko ko se šali. Izraz lica bio mu je malo napet i donekle uplašen.

* Pogrešio je zato što ove reči na engleskom počinju istim slovima *homo* – *home*. (Prim. prev.)

„Ne možeš da je ostaviš.“ Džošov komentar bio je suviše mlak. Bio je previše iznenađen da bi smislio nešto bolje. Den i Saša godinama su zajedno. Osam ili devet godina. Gotovo koliko on i Hana. Tu je i September. Ima samo četiri godine. „Šta ćete s novom kuhinjom?“

Tek što su preselili kuhinju na najviši nivo kuće u art deko stilu. Učinili su to da bi u potpunosti iskoristili prednosti pogleda na terene za kriket i tenis u pravcu Ali Palija*. Zeleno prostranstvo pružalo se sve do podnožja dalekog brda. Džo i Hana pre nedelju-dve prisustvovali su zabavi priređenoj povodom okončanja radova, posle više meseci gutanja prašine i trpljenja majstora. Džo je preko mere pio tekila koktele na novom betonskom šanku sa Denom.

„Ko jebe kuhinju. Ona je ionako bila Sašina ideja. Ni staroj ništa nije falilo.“

„Ali zašto to činiš?“

Den je spustio kriglu piva. Zagledao se u Džoa krupnim plavim očima – koje je Hana jednom, u pijanom stanju, nazvala *previše seksualnim za muškarca*. Džo je još pokušavao da izbriše to sećanje.

„Jednostavno više nismo dobar par“, reče Den. „Nemoj da me pogrešno shvatiš. Saša je izvanredna. Volim je do bola. Samo više nisam zaljubljen u nju.“

Sipao je kliše, ne skidajući pogled s prijatelja. Govorio je kao da veruje da je intenzitet nastupa dokaz iskrenosti. Džo je podelio s Denom nekoliko momačkih vikenda i bezbroj noćnih izlazaka bez žena. Prečesto ga je viđao s tim pogledom u *ne sasvim iskrenim* situacijama da bi potpao pod njegov uticaj. Zavalio se u neudobnu drvenu stolicu, s pohabanim kožnim tapacirungom, u pabu u koji su uvek svraćali u dane utakmica, uglavnom zato što je bio do te mere neugledan da su u njemu uvek mogli naći mesta za sedenje. Adrenalin mu je začas preplavio um.

„Upoznao si nekog drugog.“

Den ga je zapanjeno odmerio. Podignute obrve su nestale ispod neuredne prljavoplave kose.

* *Ally Pally* ili *Alexandra Palace* – mesto za zabavu u Aleksandra parku, u Londonu. Otvoreno je 1873. godine. (Prim. prev.)

„O čemu to govoriš? Vidi, ortak, znam da je ovo razoran udarac za tebe, ali ljudi se otuđuju i razilaze. To ne znači da postoji neko drugi.“

„Nemoj da sereš.“ Džoš nije bio ljut – uglavnom zato što nije vero-
vao u ozbiljnost Denovih reči. Nije bio spreman da pokuša pomije po-
kupljene iz magazina za progresivne pripadnice ženskog pola. „Ne bi
napustio Sašu i September bez spremne zamene. Poznajem te, *ortak*“,
Džoš je znao da bi svako ko bi ga čuo osetio ironiju u njegovim re-
čima. „Ti si emocionalna lenčuga.“

„Emocionalna lenčuga?“

Den se narogušio, kao da se sprema da protestuje. U pola pokreta
predomislio se i vratio u stolicu. „Dobro, u pravu si. Upoznao sam
nekog.“ Pogledao je Džoša da bi ocenio njegovu reakciju. „Ali ništa
nismo učinili. Hoću da kažem da nismo spavali.“

Džoš je znao da laže. „Pa, ko je ona?“

Den se ozario. Reči su potekle iz njega kad je dobio dozvolu da
progovori o novoj ljubavi. „Neverovatna je. Čudesna. Nemaš ni naj-
blažu ideju kakva je. Sreo sam je na snimanju. Da, ona je model.
Znam, kliše do klišea. Razlikuje se od svih ostalih. Inteligentna je,
duhovita i hoda s obe noge na zemlji.“

„Samo mi nemoj reći da je – *zanosna*.“ Džoš je zastao pre poslednje
reči. Iscrtao je znake navoda u vazduhu dok je izgovarao *zanosna* da
bi istakao sarkazam. Den nije imao sluha za takve suptilnosti.

„Nije. Izgleda kao zadnji deo autobusa“, nacerio se.

Džoš se upinjao da sakrije talas slepog gneva koji ga je niotkuda
zapljusnuo. Bes je valjda odgovarajuće osećanje, s obzirom na prija-
teljstvo sa Sašom? Odbijao je da prizna, čak i samom sebi, da je gnev
protkan nečim drugim, razornim i moćnim. To nije bila ljubomora.
Sasvim je siguran da se ne radi o njoj. Zašto bi bio ljubomoran na
Dena, koji se sprema da zavrtla bombu u srce svoje porodice? „Slušaj
me, Dene.“ Koristio je glas kojim se obraćao učenicima. Zvučao je
razumno, pribrano i odlučno. „Svačijem egu s vremena na vreme
potreban je podsticaj. Koliko ono beše imaš godina – trideset pet?
Trideset šest?“

„Ma o'ladi! Možda si ti stigao nadomak četrdeset, ali to ne znači da su svi iz tvog društva jebeni matorci. I tek da znaš, imam samo trideset četiri godine.“

„Kako god ti kažeš.“ Džoš je imao trideset osam, što ga nije kvalifikovalo za kategoriju čičekanje. Bio je prilično siguran da je mlađi od, na primer, Robija Vilijamsa. „Slušaj, Dene, većinu tipova naših godina“, uživao je u prijateljevom mrštenju, „koji su dugo sa istom ženom marišu pundravci. Zar misliš da nikad nisam pomislio kako bi bilo da sam s nekom drugom umesto s Hanom?“ Nakratko se zapitao je li to tačno. *Da li je ikad ozbiljno razmišljao da bude s nekom drugom ženom?* Istinski? „Reč je o tome što znam da od toga ne bi bilo vajde. Ugrozio bih sve do čega mi je stalo A zašto? Zbog kratkotrajnog uživanja?“

Den je zavrteo glavom na polovini Džošovog govora. „Znaš, volim Sašu. Zbog toga sam stupio u brak s njom. Ali ona nije opuštena kao Hana. Poznato ti je da je totalno neurotična. To je sasvim razumljivo, kad se uzme u obzir šta je sve preživela u detinjstvu, ali je jebeno nepodnošljivo kad moraš da živiš s njom dvadeset četiri časa dnevno, sedam dana u nedelji. Kod kuće se dešava svašta. Neprestano me iskušava. Znaš li šta hoću da kažem? Izrekne nešto što me duboko povredi ne bi li me naterala da izgubim kontrolu nad sobom. A kad se to desi, kaže: *Vidiš, nikom se ne može verovati. Svi ljudi u mom životu od kojih se očekivalo da brinu o meni izneverili su me.* Prošle nedelje opušteno smo pijuckali u kući naših prijatelja, kad se Saša iznenada požalila na jaku glavobolju. Ustala je i krenula kući. Rekla mi je da ostanem i da će s njom biti sve u redu. Raspalila je iz svih oruđa po meni, kad sam se vratio kući, zato što nisam krenuo s njom. Ta žena me izluđuje!“ Den je govorio dramatičnim, pravedničkim tonom. Podigao je pogled i uočio Džošovu podignutu obrvu. „Dobro, u pravu si“, rekao je za njega neobično prigušenim glasom. „Znam, imaš pravo. Ni u kom slučaju ne bih povredio Sašu. Ali šta da ti kažem, čoveče? Zaljubio sam se. To mi je pomoglo da shvatim da nikad nisam bio zaljubljen u Sašu. Želeo sam da se brinem o njoj, ali sam u Sijeni pronašao parnjaka, nekog ko može da mi bude pravi životni partner. Osećam se tako živ!“

„Sijena?“

Den je slegnuo ramenima. „Da, da. Ali je ne možeš kriviti zbog krštenog imena.“

Džoš nije mogao da izmeni *da li me jebeno zajebavaš* izraz. Naravno da se zove Sijena. Čovek poput Dena nije mogao da se zagreje za tamo neku Ketu, Melani ili Rut. „I koliko ta Sijena ima godina?“ Zvučao je zburadije nego što je hteo.

Den se odgurnuo od stola i pomerio presavijeni komad kartonske kutije za pivo, podmetnut pod jedan nogar da se sto ne bi klimao. U trideset i nekoj godini života imao je anđeoski lepo i dečjački bezazleno lice, koje, kako je Džoš predviđao, neće pokazati znake zrelosti do pedesete. Na njemu se, kao i uvek, moglo videti svako osećanje, kao da mu je na čelu neprestano išao kajron.

Džoš je tiho likovao zbog smetenosti na prijateljevom licu (koja ga nije iznenađivala) i stida (pa, ni on nije bio loš). Na licu je bilo još nečeg, što se Den upinjao da sakrije. Trijumfa. Prepoznao ga je. Den je na nekom nivou bio *zadovoljan* sobom.

„Nemoj da se smeješ, važi. Ona ima dvadeset četiri godine.“

„*Dvadeset četiri godine!* Jebi se, čoveče. Pretvorio si se u živi kliše.“

„Znam, znam. Ali zrela je za svoje godine. Izvlači mudrost iz pređašnjeg života.“

„Samo mi nemoj reći da ste bili ljubavnici u prošlom životu.“

Den se nakratko nacerio. Lice mu se ponovo izgužvalo. Pravilne prijatne crte razvukle su se kao testo. „O bože, grozno se osećam zbog svega ovoga. Kako ću da otvorim karte pred Sašom? I September?“

Džoš se na sekundu gotovo sažalio na njega. On ni u kom slučaju ne bi okrenuo leđa ženi i detetu, pokupio pinkle i napustio porodični dom. Srce bi mu divljački zalupalo od same pomisli na to. To bi značilo da se više ne bi budio s Haninom dugom, gustom crvenom kosom na licu, ili s Lilinom ručicom na sebi kojom ga je drmusala govoreći: *Hajde, tata, ti velika ukakana spavalice*. Više ne bi pre odlaska na posao šetao jazavičara Tobija oko bloka, i dahom pravio oblačiće na hladnom vazduhu. Ne bi se sretao sa susetkom Dženi i njenim balavim labradorom boje čokolade. E, *to* je pravi pas. Zgrnuo se kad

je Hana prvi put donela Tobija kući, kobasicu s nogama, krznenog crva, s opuštenim ušima i krupnim tužnim očima. „Ne očekuj da ću dopustiti da me iko vidi s tim stvorenjem u javnosti“, upozorio je suprugu. Sad je, kako to obično biva, ugađao Tobiju više od Hane i Lili. Eto živog dokaza da čovek može da zavoli nekog koga je isprva prihvatio zarad mira u kući.

Nije mogao da veruje da Den ozbiljno misli kad kaže da će sve ostaviti za sobom – da će se odreći svih blagodeti porodičnog života. Tačno je da se često prepirao sa Sašom, ali to nije značilo ništa. Odmah zatim bi se bacili jedno na drugo, ne mareći za goste. Nisu bili savršeni, ali su bili srećni, zar ne? Svi su bili srećni.

Džoš je počeo da razmišlja kako će se sve ovo odraziti na Hanu i njega. Den i Saša bili su njihovi najbolji prijatelji. Upoznali su se kad su im se ćerkice rodile. Družili su se i čuvali jedni drugima dete. Den i Džoš imali su svoj subotnji fudbal. Hana i Saša obilazile su umetničke galerije četvrtkom i išle na sastanke književnog kluba (ove poslednje smatrao je izgovorom za pijuckanje vina i ogovaranje muževa). Devojčice su bile nerazdvojne drugarice.

„I dalje ćemo se družiti“, reče Den, kao da mu je čitao misli. „Zavolećeš Sijenu, kad je upoznaš.“

„Samo ti sanjaj, ortače.“

„Šta?“

„Živiš u zemlji čuda ako misliš da možeš tek tako da zameniš Sašu drugom ženom i da će posle toga sve biti kao u epizodi *Prijatelja*. Hana nikad ne bi pristala na tako nešto. Odana je Saši.“

„Znam da se to neće odmah desiti, ali će s vremenom sve doći na svoje mesto. I ne brini. Saša će dobiti šta god zatraži. Ne želim da ona ili September u bilo čemu oskudevaju. Dajem ti reč da će naš razvod biti najcivilizovaniji u istoriji.“

Džoš je zinuo od iznenađenja. Povratio se i progovorio: „Da vidimo kakva je situacija. Napuštaš suprugu s kojom živiš – koliko ono beše – osam godina zarad deset godina mlađe žene i smatraš da će ona raspoloženo sesti s tobom da biste se uz čaj dogovorili o podeli kuće i njene ćerke, za boga miloga. Jebeno se zavaravaš, čoveče.“

Den je naglo promenio boju. Koža mu je poprimila nijansu nerazblaženog sirupa od ribizle. „Neću je ostaviti zbog Sijene. Rekao sam ti da se Saša i ja odavno nismo slagali. Naš odnos nikad nije valjao. Život s njom je kao neprestano hodanje po jajima. Godinama ne znam za sreću.“

„Nemoj mi reći da zaslužuješ da budeš srećan.“

„Naravno da zaslužujem. Svi to zaslužuju, zar ne?“

Džoš je odmahnuo glavom. „Ne želim da započinem egzistencijalističku raspravu o prirodi sreće.“ Prilično se ražestio. „Samo ne verujem da možeš graditi svoju sreću na temelju tuđe nesreće.“ Ko se sad služio klišeima?

Den je izgledao jadno, ali prkosno. Džoš je u njegovim zenicama prepoznao sopstveni pogled iz tinejdžerskih dana.

„Znam da će Saša isprva biti žestoko pogođena. Naravno da hoće. Iskreno verujem da će s vremenom shvatiti da je to najbolje za nju. Biće slobodna da pronađe nekog ko će umeti da je ceni.“

Džoš je uzdahnuo. Malo mu je pozlilo kad je shvatio da je Den ozbiljan u svojoj nameri. Nije imao bliskog prijatelja dok nije sreo Dena. Tačnije, nije ga imao od školskih dana. Bio je od ljudi koji se pojavljuju na grupnim izlascima, ali ne i na intimnim okupljanjima. Hana je bila jedini prijatelj koji mu je bio potreban, otkad ju je upoznao. Zbog svega toga prijalio mu je Denovo prijateljstvo. Bio mu je zahvalan na njemu. Voleo je i Sašu, iako je ponekad bila naporna. „Kad ćeš joj reći?“

„Večeras. Veoma je važno da ništa ne pričaš Hani dok ne dobijem priliku da na pravi način popričam sa Sašom. Znam da vas dvoje ne možete da kakite a da taj doživljaj detaljno ne opišete jedno drugom, ali moraš da mi obećaš da joj nećeš ništa reći. Hoću da Saša čuje ovo iz mojih, a ne iz tuđih usta.“

Denov izraz lica bio je plemenit. Džoš je pozeleo da ga opauči po labrnji.

„I, šta god da radiš, ne pominji Sijenu. Neću reći Saši o njoj dok se ne navikne na ideju o rastanku. Taj podatak bi samo izazvao nepotrebnu zabunu.“

„O kakvoj zabuni govoriš? Napuštaš je zbog druge žene, to je naj-starija i najbanalnija priča.“

Džošov gnev je rastao. Den je podigao obe ruke, u gestu lažne predaje.

„Znaš, Džoše, shvatam zašto si se uzrujao. I ja bih se tako osećao na tvom mestu. Dopada mi se što si tako zaštitnički nastrojen u odnosu na Sašu, ali znaj da ću je napustiti. Odlučio sam da to učinim.“ Den je to rekao kao da je sam čin odluke dovoljan da ona postane stvarnost, kao da je izražavanje namere isto što i njeno izvršenje. Svojom samouverenošću samo je pothranjivao Džošov bes. „Od tebe očekujem da mi omogućiš da rastava prođe što bezbolnije – zbog Saše i September, a ne zbog mene. Ovo sa Sijenom je u samom začetku. Od toga možda ništa neće biti. Ne bi bilo pametno da je pominjem sad kad je svima neophodno da sve bude što jasnije i jednostavnije. Ne želim da povredim Sašu više nego što moram.“

„Retko si uviđavan.“

„Šta?“

„Ne bi trebalo da ti bilo šta govorim. Zakleo sam se da ću čuvati tajnu. Mislio sam da bi bilo dobro da te upozorim, s obzirom na to da verovatno upravo razgovara s njom o tome. Ne bi me čudilo da Saša svakog časa zakuca na naša vrata na ivici nervnog sloma.“

Hana je pokrila usta rukom, dok su se njene bledoplave oči tog trenutka činile savršeno okrugle. „Sigurno se šališ sa mnom. O, *bože*. Sirota Saša. Kakva džukela. Kakav neviđeni, neopevani ološ.“

„Iskreno govoreći, izgledao je prilično potreseno.“ Džoš nije znao zašto oseća potrebu da brani Dena pred Hanom. Nije nimalo saosećao s njim zbog onoga što je ovaj nameravao da učini. U njemu je ipak postojao neki instinkt, neka želja da zaštiti prijatelja. Pokušavao je da opravda Denov postupak. „Dobro ti je poznato da Saša nije baš najlakša osoba.“

„Što mu daje za pravo da je prevari s dvadesetčetvorogodišnjakinjom i da slomi srce jedne devojčice?“

„Dvadesetčetvorogodišnjakinja nije isto što i devojčica...”

„Da se nisi usudio da se šališ na račun toga, Džoše. Dobro znaš šta sam htela da kažem. Na zaboravi da govorim o našim prijateljima? Koliko smo subotnjih večeri proveli zajedno? Na koliko godišnjih odmora smo zajedno išli? Ne može raskinuti sa Sašom zbog neke glupe afere. Jednostavno ne može.”

Džošu se javila neobična ideja da Hana govori o Denovom raskidu s *njima* umesto sa Sašom. Setio se Denovog lica dok je govorio o Si-jeni, ali je procenio da ovo nije pravi trenutak da predочи Hani da se ovde ne radi o *glupoj aferi*.

„Ne mogu da verujem da se to dešava. Stvarno ne mogu.”

Džoš se pomerio na plišanom kauču boje odležalog vina, u koji se Hana zaljubila na *Ibeju*, i zbog kog su odvalili okvir ulaznih vrata kad su ga unosili u stan. Oprezno ju je obgrlio. Očekivao je da će se izmaći, kao što je sve češće činila. Svaki fizički kontakt imao je posebnu težinu, zato što se Hana neprestano žalila na umor, a njihov seksualni život se sparušio i gotovo u potpunosti zamro. Dodirivali su se mnogo ređe i usiljenije nego pre. Ramena su joj drhtala.

„Hej!” Podigao je njeno lice prema sebi da bi je bolje video. Obožavao je pege, koje je ona prezirala, i neusklađene usne – gornju veoma tanku i lepo oblikovanu i donju gotovo nepristojno debelu. „Nemoj da se uzrujavaš. To je grozno, ali je naš odnos dobar.”

Posmatrala ga je kroz koprenu suza, ispod finih i iznenađujuće tamnih obrva. „Ali oni su naši najbolji prijatelji. Mislila sam da su veoma srećni zajedno. Šta je bilo sa svim onim *volim te* na kraju svakog telefonskog razgovora. Da li je sve to bila gluma? Zašto se isto to ne bi i nama dogodilo?”

Privukao ju je sebi. Uživao je u njenoj blizini. Poljubio ju je u teme. Uprkos svemu, slabašno se osmehnuo. Očekivao je da će Hana prigriliti najstrašniji scenario. Kako ju je ona terapeutkinja nazvala? Katastrofičarkom. Tako je. Ponašala se kao da je razvod zarazan kao grip.

„To se nikad neće dogoditi”, prošaptao je u njenu kosu.

Uzmakla je od njega. Izgledala je potpuno skrhanu. „Kad samo pomislim da će mala September odrastati bez oca.”

„To se, sudeći po Denu, neće dogoditi. On misli da će to biti naj-prijateljskiji razlaz na svetu. Sve je smislio. On i Saša prodaće kuću i kupiti dva stana, na pet minuta hoda jedan od drugog. September će vidati oba roditelja kad god joj se prohte. Neće ni primetiti da više nisu zajedno.“

„S koje planete je pokupio to smeće? Zar stvarno misli da će se odseliti malo niže niz ulicu, s nekom prokletom napirlitanom klin-kom i da će sve biti kao pre?“

Hitro je ustala. Počela je da sa stočića za kafu gnevnim pokretima uklanja kutije poprskane narandžastim sosom, sa ostacima indijske hrane. Narandžasta boja se širila po njenim obično bledim obrazima. Džoš se silno uznemirio kad se setio da je dao reč da joj ništa neće reći.

„Nećeš valjda pozvati Sašu? Den me je naterao da mu obećam da ti ništa neću reći, pogotovo o Sijeni.“

Unervozio se zato što je prekršio obećanje dato prijatelju.

Hana je zlovoljno zafrktala kad je čula ime Denove nove devojke.

„Nemoj, molim te“, nastavio je Džoš, zanemarujući njeno frktanje. „Den ne želi da se raščuže kako se viđa s nekom drugom. Kaže da bi to samo pogoršalo ionako neprijatnu situaciju.“

„Trebalo je da razmišlja o tome pre nego što je potegao kurac iz pantalona, zar ne?“

Išunjala se iz dnevne sobe s rukama punim prljavih tanjira i srebrnkastih kutijica. Džoš je čuo kako lupa po sićušnoj kuhinji. Pokušao je da se smiri. Uzbudio se kad je čuo kako Hana izgovara reč *kurac*.

„Molim te, Hana, ne pričaj ništa. Nije trebalo da ti bilo šta govorim.“

Vratila se u dnevnu sobu i bacila se na kauč. Podvila je duge noge u crnim dokolenicama ispod sebe. „Važi. Ali znaj da ne volim da lažem Sašu. Nije pošteno što je tražio od tebe da nikom ništa ne pričaš. Ona zaslužuje da zna istinu.“

„Da, ali ne bi trebalo da je sazna od nas. Nije na nama da je otkrivamo. Dužni smo da budemo neutralni.“

„Kako ću da je pogledam u oči? Ne zaboravi da sutra dolaze na ručak.“

Neka druga žena

Prebacio je ruku preko njenih ramena, ohrabren pređašnjim uspehom. Privila se uz njega.

„Ne bih se kladio u to“, rekao je. „Den mi je rekao da će večeras porazgovarati s njom. Ne mogu da zamislim da će sutra izigravati srećnu porodicu u našem domu.“

„Čini mi se da imam limeni orkestar u glavi, koji lupa u doboše i duva u velike zakrivljene mesingane instrumente, skaćući gore-dole.“

„Zašto bi limeni orkestar skakao gore-dole?“

„Dene, ne gubi vreme pokušavajući da me isprovociraš, previše mi je loše da bih zagrizla taj mamac.“

Saša je ležala na istom kauču na kom su Džoš i Hana prethodne noći sedeli dokasno, raspravljajući o Denovoj šokantnoj objavi. Sjajna crna kosa rasula joj se po otrcanom smeđem jastuku od veštačkog krzna. Pokrila je oči i najveći deo sitnog pravilnog lica rukom. Ispružila je noge u tankim farmerkama i izula starke da bi položila gola, smeđa dečja stopala na Denove leviske. Ličila je na osobu koja pati od mamluka, a ne na ženu što je iz suprugovih usta čula da će je ostaviti.

„Nije mogao da joj kaže“, šapnuo je Džoš Hani dok su se gurali u kuhinjici, spremajući ručak. Njegovi večito rozikasti obrazi su, zahvaljujući jari koja je izbijala iz rerne, postali ružičasti. Neprestano je zabacivao gustu kosu, za koju je Hana sa zadovoljstvom govorila da je boje i texture otirača, sa zajapurenog lica. Zabrinutost je isijavala iz njegovih zelenkasto-smeđih očiju. „Hteo je da joj kaže, ali ga je u tome sprečila nenajavljena poseta suseda.“

„Odlično. Znači da ćemo sada sedeti jedni preko puta drugih pretvarajući se da je sve bajno i sjajno, iako znamo da bi ova paklena